



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **D., spol. s r. o.**, IČO: X
se sídlem X
zastoupený Mgr. Janem Blažkem, advokátem
se sídlem Riegrova 20, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 102713/2015/KUSK-DOP/HRO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2017, č. j. 102713/2015/KUSK-DOP/HRO se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 11 228 Kč k rukám Mgr. Jana Blažka a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 30. 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

2017, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu P. ze dne 28. 5. 2015, č. j. 0023428/DZD/2015/LKr, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 12. 2015 (dále jen „silniční zákon“), za což mu byla uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Výše uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 2. 2015 v době od 13:35 hodin do 13:40 hodin, na n. 5. k. v obci P., jako provozovatel vozidla tov. zn. O. A., reg. zn. X, v rozporu s § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, když nezjištěný řidič nerespektoval dopravní značku č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou č. E 13 „Pondělí–Pátek, 08–18 hodin s platným parkovacím lístkem MPS P.“, neboť neuhradil poplatek z parkovacího místa.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného považuje za nesprávné a nezákonné, když jeho postupem byl zkrácen na svých právech, tím že se Městský úřad v P. (dále jen „správní orgán“), jakož i žalovaný, nedostatečně vypořádali s některými předloženými a navrhovanými důkazy, čímž porušili zásady správního řízení, a to zejména zásadu oficiality a materiální pravdy. Konkrétně nebyl proveden důkaz nájemní smlouvou, dokladem totožnosti řidiče vozidla, jež byl žalobcem jako skutečný řidič označen, a výsledkem strážníků Městské policie P., ohledně skutečnosti, zda došlo k porušení pravidel silničního provozu a obsahem internetových stránek www.X.
4. Žalobce konkrétně namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky k zjištění pachatele přestupku a zahájil řízení o správním deliktu proti žalobci (provozovateli vozidla), aniž pro to byly splněny zákonné podmínky. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla lze zahájit pouze v případě, že dojde k naplnění alespoň jedné z následujících podmínek, a to že nelze dohledat osobu, která byla označena za řidiče, nebo se této osobě nedaří doručovat, dále že označená osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“), nebo, že dochází k řetězení označovaných osob. K tomu uvedl, že se správnímu orgánu skutečného řidiče podařilo dohledat, výzva k podání vysvětlení mu byla doručena a skutečný řidič zároveň neodmítl podat vysvětlení, pouze na výzvu nereagoval, a nedocházelo k řetězení označovaných řidičů. Žalobce též namítl, že správní orgán rozhodl způsobem, že vznikly nedůvodné rozdíly při rozhodování podobných případů a tyto rozdíly nijak neodůvodnil, přičemž odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, v nichž soudy nepovažovaly za učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku zaslání jediné výzvy k podání vysvětlení. Z tohoto žalobce vyvodil, že nebyla splněna žádná z podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem.
5. Žalobce dále namítal, že žalovaný opřel své rozhodnutí o rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, který byl dle žalobce vydán na základě odlišného skutkového stavu a jehož aplikaci na odlišný skutkový stav žalovaný nikterak nezdůvodnil. NSS zde vyslovil názor, že u spolehlivě zjištěných a bagatelních, avšak společensky škodlivých a frekventovaných jednání je možné jako pachatele označit provozovatele vozidla na

základě tzv. objektivní odpovědnosti. Dle žalobce nelze analogicky aplikovat uvedený názor, neboť se opírá o odlišné skutkové okolnosti, zejména v tom směru, že v řízení, o které žalovaný opírá své rozhodnutí, stěžovatel označil jako řidiče osobu, která byla v inkriminované době upoutána k nemocničnímu lůžku. Tato osoba ani nemohla být předvolána k podání vysvětlení, neboť zemřela. V tom žalobce spatřuje rozdíl, neboť v projednávaném případě byla výzva k podání vysvětlení označenému řidiči doručena.

6. Žalobce taktéž namítal, že správní orgán zneužil objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, když nerespektoval smysl a účel silničního zákona ohledně objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, a bez jakékoli snahy zjistit skutečného pachatele v rozporu se základními zásadami správního řízení pouze formálně potrestal žalobce. Žalobce uvedl, že účelem správního deliktu provozovatele vozidla je zvýšení dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, a tím, že dojde k potrestání osoby, jejímž předmětem podnikání je pronájem motorových vozidel třetím osobám, k naplnění účelu nedojde.
7. Žalobce dále namítal, že v době, kdy mu bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním deliktu (1. 3. 2017), již uplynula prekluzivní lhůta k rozhodnutí a nebylo tak možno o správním deliktu rozhodnout. K porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo dne 5. 2. 2015, tj. v době, kdy dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, činila prekluzivní lhůta 1 rok. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno téměř 1 rok po uplynutí prekluzivní lhůty. Žalobce k tomu uvádí, že na správní delikt provozovatele vozidla nelze použít prekluzivní lhůtu 4 let ode dne spáchání správního deliktu, která je stanovena v § 125e odst. 3 silničního zákona, neboť správní delikt provozovatele vozidla je upraven až v § 125f silničního zákona. V této souvislosti odkazuje na názor odborné veřejnosti, např. na publikaci Švestka, J.; Spáčil, J. a kol. Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha, s. 322, dále nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96 a nálezy ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 258/03, jež konstatují, že k výkladu právních norem má být užito mj. systematického výkladu a výkladu *in dubio mitius*. Postup s uplatněním této zásady zastává i Ministerstvo doprav, v metodice č. j. 8/2013-160-OST/5. Žalovaný rozhodl v rozporu s touto metodikou a své odchýlení nijak nezdůvodnil.
8. Na závěr žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními § 37 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu, jelikož rozhodl o odvolání podaného žalobcem, které nebylo odůvodněno, aniž by žalobce k jeho odůvodnění vyzval a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. Správní orgány totiž nemohou rozhodovat o odvolání, aniž by znaly konkrétní námítky, které žalobce hodlal v doplnění svého odvolání uplatnit. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53 a Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008-30.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul, že žalobce byl dne 23. 2. 2015 vyzván k uhrazení částky 500 Kč či sdělení totožnosti řidiče. Následně uvedl, že dne 2. 3. 2015 společnost C. R. C. s. r. o. oznámila, že předmětné vozidlo měl k dispozici pan P. R. N., trvale bytem na adrese B., D., F. Správní orgán dne 18. 3. 2015 označeného řidiče vyzval k podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku. Předvolání bylo řádně doručeno, nicméně se pan P. R. N. k podání vysvětlení nedostavil a správní orgán nikterak nekontaktoval. Dne 28. 5. 2015 bylo vydáno rozhodnutí č. j. 0023428/DZD/2015LKr o vině žalobce správním deliktem.

10. Žalovaný k námitce o nedostatečném vypořádání s předloženými a navrhovanými důkazy a k nedostatečným krokům ke zjištění skutečného pachatele uvedl, že se s těmito námitkami správní orgán vypořádal ve svém usnesení o odložení věci a ve svém rozhodnutí na straně 6 a 9. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 316/2016-42 a rozsudek ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35. Na závěr k tomu uvedl, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, a vzhledem k tomu, že se údajný řidič k podání vysvětlení nedostavil a na výzvu ani nereagoval, nebylo možno zahájit řízení o přestupku.
11. K námitce žalobce, v níž odkazuje na rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králově ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, v nichž soudy nepovažovaly za učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku zaslání jediné výzvy k podání vysvětlení, žalovaný uvádí, že se nejedná o totožné skutkové případy, neboť v posuzované věci byla výzva zaslána přímo koncovému řidiči nikoli obchodní společnosti, a byla označené osobě doručena. Pachatel přestupku byl sice označen, nikoli však žalobcem, ale správnímu orgánu se nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti takovéto osobě.
12. K námitce žalobce, že v době, kdy bylo vydáno rozhodnutí žalovaného o správním deliktu žalobce a nabylo právní moci, již uplynula prekluzivní lhůta k rozhodnutí, žalovaný uvedl, že dle § 125e odst. 3 silničního zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalovaný shrnul, že není možné se od takto stanovené lhůty odchýlit, přičemž odkázal na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 316/2016-42. K žalobci namítanému odchýlení se od Metodiky č. j. 8/2013-160-OST/5 uvádí, že se vztahuje na správní delikty spáchané před dnem 7. 11. 2014, což není posuzovaný případ.
13. K námitce ohledně nevyzvání k odůvodnění podaného blanketního odvolání, žalovaný uvedl, že judikatura NSS již sjednotila, že pokud účastník správního řízení, navíc zastoupený advokátem, podá neodůvodněné odvolání, ve kterém uvede lhůtu, ve které odvolání doplní, pak není vadou správního řízení, že nebyl správním orgánem poučen a vyzván k doplnění náležitostí podaného odvolání a ve věci rozhodne. Žalovaný dodal, že takový postup advokátem zastoupeného účastníka správního řízení nese znaky účelového zneužití práva. V případě konání ústního jednání žalovaný navrhl k provedení výsledků svědka, pracovníka Městské policie P., strážníka J. P. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby, a aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.
14. Žalobce v replice uvedl, že vytýká žalovanému, že jej nepoučil o povinnosti odůvodnit odvolání, a že mu nestanovil ke splnění takové povinnosti lhůtu, přičemž jej ani nepoučil o následcích nesplnění takové povinnosti. Žalobce uvedl, že nepředkládal žádné nové důkazy, neboť je doložil v rámci řízení v prvním stupni a těmito důkazy se měl žalovaný zabývat z úřední povinnosti. Navíc poukázal na to, že své námitky a tvrzení, které předloženými důkazy prokazoval, uvedl již ve vyjádření ze dne 26. 5. 2015. Žalovaný ohledně toho, že není povinen poučovat účastníka řízení o povinnosti odůvodnit odvolání, neurčitě odkazuje na judikaturu NSS, což žalobce považuje za účelové, neboť již v žalobě citované rozsudky konstatují opak. Žalobce k tomu považuje za důležité uvést, že se vztahují i na případy, kdy byli účastníci řízení zastoupeni advokátem a v blanketním odvolání uvedli, že jej do určité doby odůvodní. Pro podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 78 A 12/2012-27 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2011. 2009, č. j. 10 A 228/2010-44.

15. Dále se žalobce vyjádřil tak, že žalovaným odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 5 As 316/2016-42 se zásadně odlišuje ve skutkových okolnostech, protože žalobce, na rozdíl od případu v citovaném rozsudku, pouze netvrdil, kdo byl v rozhodné době řidičem vozidla, ale své tvrzení podložil nájemní smlouvou a kopií dokladu totožnosti označeného řidiče. Jak NSS v odkazovaném rozsudku uvádí, *„K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo lze dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala.“* Žalobce má za to, že v daném případě podmínka spočívající v *„dalších okolnostech“* byla naplněna předložením důkazů, tj. nájemní smlouvy a dokladem totožnosti řidiče. Na závěr žalobce opakoval, že měl správní orgán využít ke zjištění totožnosti řidiče zajišťovacích prostředků vůči panu P. R. N. a uložit řidiči pořádkovou pokutu za nesplnění jeho povinnosti podat vysvětlení.
16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 5. 2. 2015 v 13:35 až 13:40 hod., na n. 5. k. v obci P., došlo vozidlem tov. zn. O., reg. zn. X, k porušení § 4 písm. c) silničního zákona z důvodu nerespektování dopravní značky č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou č. E 13 „Pondělí–Pátek, 08–18 hodin s platným parkovacím lístkem MPS P.“, neboť nebyl uhrazen poplatek z parkovacího místa. Na předmětné vozidlo byla hlídkou městské policie umístěna výzva pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku. Bylo zjištěno, že provozovatelem předmětného vozidla je žalobce. Dne 23. 2. 2015 byl žalobce vyzván k uhrazení částky 500 Kč, případně ke sdělení totožnosti řidiče. Dne 2. 3. 2015 společnost C. R. C. s. r. o. správnímu orgánu sdělila, že řidičem byl pan P. R. N., nar. X, bytem B., D., F. Ke sdělení byla připojena smlouva o operativním leasingu mezi společností C. R. C. s. r. o. a žalobcem (dále jen „smlouva o leasingu“) a nájemní smlouva k vozidlu mezi panem P. R. N. a C. R. C. s. r. o. Dne 18. 3. 2015 správní orgán předvolal pana P. R. N. k podání vysvětlení na 20. 4. 2015 v 13:00 hodin. Předvolání bylo doručeno do vlastních rukou pana P. R. N. dne 23. 3. 2015 na adresu B., D., F., avšak předvolaný se k podání vysvětlení nedostavil, ani se nijak neomluvil. Dne 21. 4. 2015 správní orgán věc odložil. Stejněho dne vydal příkaz, jímž uznal žalobce vinným spácháním správního deliktu. Dne 29. 4. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odpor, který byl správnímu orgánu doručen dne 30. 4. 2015. Žalobce byl následně vyzván k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí, načež dne 27. 5. 2018 navrhl doplnit dokazování o smlouvu o operativním leasingu, obsah internetových stránek www.X, nájemní smlouvou se všeobecnými obchodními podmínkami, kopií dokladu totožnosti pana P. R. N. a výslechem strážníků Městské policie P., kteří měli odhalit porušení pravidel silničního provozu. Dne 28. 5. 2015 správní orgán uznal žalobce vinným v úvodu rozsudku uvedeným skutkem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dne 15. 7. 2015 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které neodůvodnil. Dne 1. 3. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.

18. Podle § 125e odst. 3 silničního zákona „Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“
19. Podle § 125f odst. 1 silničního zákona „Právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
20. Podle § 125f odst. 2 silničního zákona „Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.“
21. Podle § 125f odst. 4 silničního zákona „Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“
22. Podle § 37 odst. 3 správního řádu „Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“
23. Podle § 82 odst. 2 správního řádu „Odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.“
24. Žalobce nejprve namítal, že se správní orgán nikterak nevypořádal s nájemní smlouvou, kterou doložil a dokladem totožnosti řidiče vozidla, jež byl žalobcem jako skutečný řidič označen, návrhem na provedení výsledku strážníků Městské policie P., ohledně skutečnosti, zda došlo k porušení pravidel silničního provozu a obsahem internetových stránek [www.X](#).
25. Krajský soud k námitce týkající se nájemní smlouvy a dokladu totožnosti řidiče uvádí, že již samotný postup správního orgánu, který v posuzovaném případě poté, co mu bylo sděleno, kdo má být skutečným řidičem (i na základě nájemní smlouvy), dostatečným způsobem vypovídá o tom, že se správní orgán otázkou skutečného řidiče zabýval. Správní orgán totiž po tomto sdělení doručil označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, nicméně to zůstalo bez odezvy. Na základě tohoto postupu správní orgán, aniž by zahájil řízení ve věci přestupku s určitou osobou, věc odložil. Správní orgán ve svém rozhodnutí na str. 5 uvádí, že „na základě kopií uvedených dokumentů (smlouva o operativním leasingu, nájemní smlouva) [...] odeslal na trvalou adresu uvedeného řidiče, kterým měl řídit vozidlo v době spáchání přestupku prostřednictvím provozovatele poštovních služeb Předvolání...“ Z výše uvedeného je patrné, že i nájemní smlouva byla součástí správního spisu již před tím, než ve věci spáchání přestupku došlo k jejímu odložení.

26. Jak již judikoval NSS v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-45 „[n]ezáleží však zcela na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ V posuzované věci žalobce svým podáním ze dne 27. 5. 2015 navrhl provedení důkazu obsahem internetových stránek [www.X](#) a výsledkem strážníků Městské policie P., kteří měli odhalit porušení pravidel silničního provozu k objasnění, zda porušení pravidel silničního provozu skutečně došlo. Krajský soud k tomu uvádí, že je sice pravda, že správní orgány výslovně neuvedly, že dokazování navržené žalobcem považují za irrelevantní, implicitně to však plyne z rozhodnutí správního orgánu (4. odstavec na str. 5), kde správní orgán prohlašuje skutkový stav za dostatečně zjištěný podklady (fotodokumentací) uvedenými ve správním spise. Námitku žalobce považuje soud za nedůvodnou.
27. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že řízení bylo vedené nezákonně z důvodu nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. b) silničního zákona. Podle žalobce měl správní orgán k dispozici informaci o totožnosti skutečného řidiče, kterého se podařilo dohledat, výzva k podání vysvětlení mu byla doručena na adresu B., D., F. a zároveň neodmítl podat vysvětlení, pouze na výzvu nereagoval, přičemž správní orgán měl využít zajišťovacích prostředků.
28. Tato námitka není důvodná. Ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) silničního zákona vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Určitá „přednost“ odpovědnosti za přestupek je přitom patrná i z ustanovení § 125h odst. 6, dle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
29. Jak NSS konstantně judikuje, podaří-li se správnímu orgánu doručit předvolání k podání vysvětlení ve věci přestupku provozovatelem označené osobě, avšak tato osoba žije v zahraničí a je nekontaktní, podmínky pro učinění nezbytných kroků pro zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona – a tedy i podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla – byly splněny (srov. např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46; ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31; ze dne ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016-30).
30. V projednávané věci přitom správní orgán označenou osobu kontaktovat pokusil, ovšem marně. Předvolání k podání vysvětlení adresované panu P. R. N. sice bylo doručeno do vlastních rukou na adresu B., D., F., nicméně na něj nebylo nikterak reagováno. Jak již konstatoval NSS v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45 „provádění rozsáhlého vyšetřování za účelem získání jiných důkazů o přestupku neznámého řidiče, jak navrhuje stěžovatel v kasační stížnosti, by bylo již nad rámec nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Trvalo-li by se na provedení dalších kroků, v důsledku by to popíralo smysl existence správního deliktu provozovatele vozidla.“ Krajský soud tak uzavírá, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem.

31. Žalobce dále namítal, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí o rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, které bylo dle žalobce vydáno na základě odlišného skutkového stavu a jehož aplikaci na odlišný skutkový stav žalovaný nikterak nezdůvodnil.
32. K této námitce soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na tento rozsudek odkázal v tom smyslu, že právní řád umožňuje užití objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, avšak pouze v případě, že nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku nevedly k zahájení řízení. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán při zjišťování skutečného pachatele přestupku postupoval v souladu s platnými právními předpisy, když po výzvě pana P. R. N. věc skutečného pachatele přestupku odložil, jelikož nezjistil skutečnosti odůvodňující to, že by pan P. R. N. měl být pachatelem přestupku, a zahájil řízení o správním deliktu žalobce.
33. Jak již soud uvedl výše, považuje postup správního orgánu, pokud jde o kontaktování řidiče za souladný s platným právním řádem, tudíž i odkaz na uvedený rozsudek NSS lze na projednávanou věc aplikovat. Námitka není důvodná.
34. Důvodnou není ani námitka žalobce ohledně zneužití objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nerespektováním smyslu a účelu ustanovení § 125f silničního zákona.
35. Krajský soud se ztotožňuje s žalobcem v tom smyslu, že účelem správního deliktu provozovatele vozidla je zvýšení dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, resp. organizace dopravy na místní komunikaci (srov. obdobný případ v rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59), nicméně to, že žalobce provozuje podnikatelskou činnost ve formě pronájmu vozidel, nezakládá liberační důvod, jenž by vedl ke zproštění se odpovědnosti za delikt dle § 125f zákona o silničním provozu (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015-22).
36. Pro založení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).
37. Jednání, kterým byl porušen příkaz stanovený v § 4 písm. c) silničního zákona, řídit se dopravními značkami (zde: stání bez uhrazení poplatku z parkovacího místa označené dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou č. E 13 „Pondělí – Pátek, 08–18 hodin s platným parkovacím lístkem MPS P.“), naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Materiální znak ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je naplněn, pokud byl zaviněným jednáním porušen zájem společnosti, zde: organizace dopravy na místní komunikaci (srov. obdobný případ v rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59). Z tohoto plyne, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Správní orgán se pokusil vést řízení o přestupku, nicméně po provedení nezbytných kroků ke zjištění konkrétního řidiče byla věc odložena. Jelikož je odpovědnost provozovatele vozidla subsidiární, proto aby bylo dosaženo smyslu a účelu § 125f silničního zákona, zahájil správní orgán řízení ve věci správního deliktu se žalobcem, což dle krajského soudu byl zákonný postup. Krajský soud uzavírá, že správní orgán vůči žalobci nezneužil objektivní odpovědnosti za správní delikt a tato námitka není důvodná.
38. Zdejší soud se neztotožňuje ani s další námitkou žalobce, dle níž jeho odpovědnost za správní delikt zanikla, neboť na správní delikt provozovatele vozidla má správní orgán

analogicky aplikovat § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou NSS (srov. obdobně např. rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS), povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena, či nikoli.

39. Podle § 125e odst. 3 silničního zákona odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Uvedené větě je třeba rozumět tak, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději po uplynutí 4 let ode dne, kdy byl delikt spáchán. I pokud správní orgán již začal řízení, po uplynutí 4 let od spáchání správního deliktu odpovědnost zaniká a správní orgán musí řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavit. Toto ustanovení zakládá subjektivní a objektivní prekluzivní lhůtu odpovědnosti za spáchání správního deliktu. Subjektivní lhůta spočívá v tom, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. Subjektivní lhůta se tedy vztahuje k povědomí správního orgánu o správním deliktu. Objektivní lhůta má za následek, že odpovědnost za správní delikt zaniká nejpozději do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, jelikož spojení „nejpozději do 4 let“ nemíří na nutnost, aby správní orgán do 4 let začal řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 As 279/2016-38).
40. Správní delikt žalobce byl přitom projednán při splnění obou těchto lhůt. Žalovaný při posouzení zániku odpovědnosti stěžovatele správně vycházel z úpravy dle § 125e odst. 3 silničního zákona, a i soudní praxe NSS zastává názor, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká podle § 125e odst. 3 silničního zákona, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016-20).
41. Krajský soud k namítané systematice silničního zákona uvádí, že ustanovení § 125e odst. 5 samo předpokládá aplikaci ustanovení § 125f i v případě odpovědnosti fyzické osoby za přestupek. Toto ustanovení konkrétně stanoví, že *„na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“* Z výše uvedeného vyplývá, že pro zánik odpovědnosti za správní delikt se lhůta podle zákona o přestupcích nepoužije.
42. Uvedené závěry se přitom uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu v účinnost zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. po 1. 7. 2017, neboť nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Výše uvedený názor obecně dovodil i NSS rozsudkem ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017-19, ve kterém uvedl že *„že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o „právníce nebo fyzické osobě“ a „správním deliktu“, ale o „provozovateli vozidla“ a „přestupku“. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce. Zákon o odpovědnosti za přestupky potom v přechodných*

ustanoveních, in concreto v § 112 odst. 2, uvádí, že „[u]stanovení dosavadních zákonů o [...] lhůtách pro zánik odpovědnosti za přešůpek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přešůpek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, se tak výše uvedené závěry uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přešůpky a souvisejících zákonů v účinnost.“ Námitka není důvodná.

43. Žalobce dále namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s § 31 odst. 3 a § 82 odst. 2 správního řádu, neboť jej nevyzval k odůvodnění blanketního odvolání, které podal.
44. Z ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že náležitosti odvolání jsou ve správním řádu explicitně vyjádřeny. Tedy každé podání, které má být posouzeno jako odvolání, musí vedle základních náležitostí podání stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu obsahovat i specifikaci rozhodnutí, proti kterému směřuje, dále rozsah, v němž jej napadá, tj. uvedení výroků, které jsou napadány, a dále konkrétní skutečnosti, z nichž se dovozuje nesprávnost právního či skutkového posouzení věci nebo vady řízení, tj. odvolací důvody (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53).
45. V rozsudku ze dne 5. 5. 2016, č. j. 9 As 297/2015-28, NSS k postupu správních orgánů ohledně výzev k doplnění blanketních odvolání vyslovil, že „správní soudy se již touto otázkou opakovaně zabývaly [...] např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 – 53. Soud dospěl k jednoznačnému závěru: [n]emá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“ Tento jednoznačný závěr [...] vychází primárně z výkladu § 82 odst. 2 správního řádu, dle kterého musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Pouze pokud jde o rozsah, ve kterém odvolatel napadá rozhodnutí, pak lze konstatovat, že neuvedení této náležitosti nebrání projednání odvolání, protože správní řád stanoví, že se rozhodnutí přezkoumá v celém rozsahu. Výše uvedené ovšem nelze vztáhnout na odvolací důvody, tedy na uvedení konkrétních skutečností, ve kterých odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy či jiné vady řízení. Tyto důvody odvolací orgán nezná a nemůže je sám dovozovat, jejich uvedení je plně v dispozici odvolatele. Odvolací orgán nemůže napadené rozhodnutí přezkoumat, aniž by odvolací důvody znal.“
46. Je přitom nerozhodné, že byl žalobce ve správním řízení zastoupen advokátem. Není relevantní ani to, že odvolatel v odvolání uvedl lhůtu, v níž důvody odvolání doplní, přičemž tak neučinil. Tyto okolnosti správní orgán nezbavují povinnosti postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67).
47. Rozhodl-li žalovaný o odvolání žalobce, které skutečné konkrétní důvody, pro které je napadené rozhodnutí správního orgánu napadáno, postrádalo, a neobsahovalo tak zákonem požadované náležitosti, zatížil řízení vadou. Bylo totiž povinností žalovaného vrátit věc správnímu orgánu I. stupně s tím, aby žalobce vyzval k odstranění těchto nedostatků a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. To však v souzené věci nebylo učiněno. Námitka je důvodná.

48. K důkaznímu návrhu žalovaného provedením svědecké výpovědi strážníka městské policie J. P. krajský soud uvádí, že tento důkaz nebylo nutno provést pro jeho nadbytečnost, neboť na základě spisového materiálu není pochyb o skutkovém stavu věci. Další navrhované důkazy jsou součástí správního spisu, tudíž je nebylo nutno provádět.
49. Soud tedy napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. z důvodu zjištění podstatných porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný vázán vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, neboť takový postup aplikované ustanovení výslovně předpokládá.
50. V dalším řízení bude na žalovaném, aby žalobce řádně vyzval k doplnění jím podaného odvolání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu, a teprve poté o odvolání rozhodl, přičemž se v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem navrhovanými důkazy.
51. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný, v tomto případě tedy žalobce. Jeho náklady tvoří náhrada za zastupování advokátem a to za 2 úkony právní pomoci podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení a podání žaloby. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($2 \times 3\,100 = 6\,200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak činí 6 800 Kč a DPH, které je advokát plátcem, ve výši 1 428 Kč, celkem tedy 8 228 Kč. Spolu se soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč je tedy žalovaný povinen žalobci zaplatit 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu